

OSNOVNA ŠOLA MIRNA
Cesta na Fužine 1
8233 Mirna

Pesmarica

za interno uporabo

Margareta Megi Sotlar,
učiteljica glasbe

LITERATURA:

Pesek, A.: **Glasba danes in nekoč 9** - Rokus Ljubljana (2007)

Pesek, A.: **Glasba danes in nekoč 8** - Rokus Ljubljana (2006)

Pesek, A.: **Glasba danes in nekoč 7** - Rokus Ljubljana (2005)

Pesek, A.: **Glasba danes in nekoč 6** – Rokus Ljubljana (2005)

Pesek, A.: **Glasba 5** – Mladinska knjiga Ljubljana (2003)

Breda Oblak: **Od romantike do danes** (učbenik za 8. razred) - DZS Ljubljana (1998)

Vrbančič, I.: **Svet glasbe** - DZS Ljubljana (1988)

Vrbančič, I.: **Glasba 9** - Mladinska knjiga Ljubljana (2005)

Kustec, N.: **Čudoviti svet glasbe** – DZS Ljubljana (2006)

Kokol, M.: **Prek sveta odmeva pesem (PSOP)** – DZS Ljubljana (1977)

Stanko Prek: **Tristo narodnih** - Cankarjeva založba Ljubljana (1989)

Lastna zbirka pesmi

ZA PRIJATELJE

(Andrej Šifrer)

Za prijatelje si je treba čas vzeti,
se povесelit' in kdaj znat' potrpet'.
Nagnimo vrč s slastjo,
kot prej nikol' še,
saj za prijatelje je dobro le najboljše.

Preden v noč se zlije dan,
preden življenje nam obrne drugo stran,
poglejmo si še enkrat v oči,
stisnimo si roko in priznajmo si glasno.

Da za prijatelje si je treba čas vzeti,
se povесelit' in kdaj znat' potrpet'.
Nagnimo vrč s slastjo,
kot prej nikol' še,
saj za prijatelje je dobro le najboljše.

Sreče ne moreš imeti sam.
Moraš jo znat' razdeliti še drugam.
Z vrhov gora, od tam kjer smo doma,
naj sliši se v svet bitje našega srca,

saj za prijatelje si je treba čas vzeti,
se povесelit' in kdaj znat' potrpet'.
Nagnimo vrč s slastjo,
kot prej nikol' še ...

...saj za prijatelje si je treba čas vzeti,
se povесelit' in kdaj znat' potrpet'.
Nagnimo vrč s slastjo,
kot prej nikol' še,
saj za prijatelje je dobro le najboljše.

MAČEK V ŽAKLJU

(Jože Privšek, bes. Miroslav Košuta)

Ej to pa to, zmeraj nas uče,
a pri tem tako kislo se drže.
Če pa vesel in pogumen si,
boš mladost živel daleč od skrbi.

Življenje je blazno resna stvar,
kaže ti roge, nam pa to ni mar.
Vsak naj živi kakor ve in zna,
to ga izuči, v tem je čar sveta.

Saj včasih res morda neslani smo,
ker ne vemo, kaj bi s soljo,
a vendar naj nam ne zamerijo,
če mačka v žaklju mi ne sprejmemo.

Prav smešni so, ko nam pravijo:
saj življenje ni, kakor se vam zdi,
očala naj vsem nakupijo
morda skoznje svet,
pameten bo spet.

Saj včasih res morda neslani smo,
ker ne vemo, kaj bi s soljo,
a vendar naj nam ne zamerijo,
če mačka v žaklju mi ne sprejmemo.

Saj včasih res morda neslani smo,
ker ne vemo, kaj bi s soljo,
a vendar naj nam ne zamerijo,
če mačka v žaklju mi ne sprejmemo.

Življenje gre svojo večno pot,
polno je laži, polno raznih zmot.
Ker pa nekoč mladi so bili,
naj nam dovolje,
da sedaj smo mi.

Saj včasih res morda neslani smo,
ker ne vemo, kaj bi s soljo.
A vendar naj nam ne zamerijo,
če mačka v žaklju mi ne sprejmemo.

Saj, včasih res morda neslani smo,
ker ne vemo, kaj bi s soljo.
A vendar naj nam ne zamerijo,
če mačka v žaklju mi ne sprejmemo,

ne sprejmemo!

NA VRHU NEBOTIČNIKA

(Jure Robežnik, bes. Gregor Strniša)

Mala terasa in spodaj Ljubljana, pomanjšana,
da odnesla bi od tu,
bele hišice v predpasniku.
Tukaj s te male terase sredi Ljubljane ta hip lahko
bi dosegel Krim z roko.

Sva šla na malo teraso nad širno Ljubljano, da
najina
vsa Ljubljana bi bila.
Na nebotačnik sva odšla, bliže sonca in modrega
neba,
pozabiva, da premajhna za dva in žalostna sobica
je najina.

Sva šla na malo teraso nad širno Ljubljano, da
najina vsa Ljubljana bi bila.
Na nebotačnik sva odšla, bliže sonca in modrega
neba,
pozabiva, da premajhna za dva in žalostna sobica
je najina.
pozabiva, da premajhna za dva in žalostna
sobica je najina.

MALO MIRU

(Irena Tratnik)

Kot droben cvet, ki prekriva ga sneg,
kot ogenj, ki v vetru se spreminja se v led,
kot majhna lutka, ki nimaš je rad,
počutim se mnogokrat.

Ko gledam oblake objokanih lic
in slišim krike preganjanih ptic,
v strahu pred temo se pesem rodi,
naj nič nam se ne zgodi.

Vsaj malo sonca, vsaj malo smeha
za svet, kjer teče življenja reka,
topline malo, ljubezni nežne,
miru vsaj malo si zdaj želim.

Vsaj malo sreče, veselja malo
in da ljudje bi več ne jokali,
miru vsaj malo, vsaj eno željo,
da upanja zdaj še ne izgubim.

Želim, da razumel bi pesem ves svet,
dekle sem, ki poje, kar pravi srce,
in sama drhtim, kot osamljeni ptič,
ki sluti viharne dni.

Poj z menoj, to pesmico.
V miru naj ves svet živi.

Vsaj malo sonca ...

NEKEGA JUTRA, KO SE ZDANI

(Vlado Kreslin)

Prvi žarek že dviga se iz sna
glej, nad vodo je svetloba vzšla!
Ko poslednjemu v temi poidejo moči,
novih stotero se sonca veseli.

Nekega jutra, ko se zdani
in se glave ohladijo,
vsak odide svojo pot.

Nekega jutra, ko se zdani
in se solze posušijo,
nekega jutra, ko se zdani.

Tam pri peči stari, kot včasih tiste dni
s klobuki na omari in toplimi dlanmi,
spomnimo se pesmi stare, ki je bila še od vseh,
glasneje od viharjev se slišal bo naš smeh.

Nekega jutra, ko se zdani
in se glave ohladijo,
vsak odide svojo pot.
Nekega jutra, ko se zdani
in se solze posušijo,
nekega jutra, ko se zdani.

DAN LJUBEZNI

(Tadej Hrušoval, bes. Dušan Velkavrh)

Pusti tisoč dni in tisoč noči, ki jih več ni,
če sploh ne veš, da so kdaj bili.
Vzemi le en dan, ki skrnil si ga tja na srčno stran,
pozabil ga nikoli več ne boš.

To je bil tvoj dan ljubezni,

najlepši dan, ki ne mine nikdar.
Svet živi za dan ljubezni,
dan, ki da ti vse in vse ti vzame.
Tega nikdar ne veš...

Kdaj prišel bo zate spet ta dan,
naj te upanje ne zapusti.
Le zaspi, ko jutro te zbudi,
to bo ljubezni dan.

POLETJE V ŠKOLJKI

(Jani Golob)

Poletni dan,
ki je mogoče že minil,
ki mogoče šele pride,
poletni dan.

Poletni dan,
ki ga morda nikdar ne bo,
ki morda prišel ne bo
od sonca zlat.

Poletni dan,
ki v školjko je ujet,
ki ujet je v srce,
v valj zakopan.

Prisluhni školjki,
vanjo ujet je,
prisluhni školjki,
u njej poletje ti šumi.

Na uho te vabi,
prisluhni vanjo,
kako igra ti in
vabi te za sanjami.

Poletni dan,
ki v školjko je ujet,
ki ujet je v srce,
poletni dan.

REF.

ODA RADOSTI

(Ludwig van Beethoven)

Radost, od boga edina
hčerka ti Elizijaska!
V tvoje hrame nas stopinja vodi,
o, božanstvena!

Blagor tvoj po mnogem veku,
nam pregnal je kruto noč,
Človek spet je brat človeku,
koder veje tvoja moč.

Komur se usoda smeje,
da mu je prijatelj zvest;
kdor se ob ženici greje,
rad zavriskal bi do zvezd.

Res je srečen, kdor ob duši
svojo dušo si poji;
kdor pa sam je, naj ne ruši,
česar vsak deležen ni.

Radost, od boga edina
hčerka ti Elizijaska!
V tvoje hrame nas stopinja vodi,
o, božanstvena!

Tvoji čari časa teku

so pregnali kruto noč.
Človek spet je brat človeku,
koder veje tvoja moč.

Z GORIČKEGA V PIRAN

(Vlado Kreslin)

Prazen dan, navaden, tih in zaspan.
Že zjutraj se povsem očitno zdi
da bi bolje blo če ga nebi bilo.
Sama žalost, sami bivši ljudje.
Le še marketin in deficit srca,
nobenih vicev več, še vreme je zavruga.

Ko pa prideš ti, se nebo mi razjasni,
kakor da letim, sebi sam se imeniten zdim.

Ko pa prideš ti, se nebo mi razjasni,
čez gore v Ravan seže mi pogled
z Goričkega v Piran.

Tožne misli, o vsem kar je bilo,
nekaj o smislu in pa o minljivosti
in o tem da sem si sam največji problem.

Ko pa prideš ti, se nebo mi razjasni,
kakor da letim, sebi sam se imeniten zdim.
Ko pa prideš ti, se nebo mi razjasni,
čez gore v ravan seže mi pogled
z Goričkega v Piran.

Ko pa prideš ti, se nebo mi razjasni,
čez gore v Ravan seže mi pogled
z Goričkoga v Piran.

ououo v Piran, ououo v Piran.

ŽABJA SVATBA

(Vinko Vodopivec)

Žabe svatbo so imele,
zbrane iz sosednjih mlak,
jedle pile so in pele:
rega, rega rega, kvak, kvak.

Skokica nevesta mlada,
ženin bil je dolgokrak,
rajala oba sta rada:
rega, rega rega, kvak, kvak.

"Živi ženin naš z nevesto!"
glas povzdigne krakov svak;
zagrmi jih kakih dvesto:
rega, rega, rega, kvak, kvak.

Po večerji zavrte se,
ko je bil že pozen mrak;
rajajo da vse se trese:
rega, rega, rega, kvak, kvak.

ZDRAVLJICA

(Stanko Premrl, bes. France Prešeren)

Prijatli obrodile
so trte vince nam sladko,
ki nam oživlja žile,
srce razjasni in oko.
Ki utopi vse skrbi
v potrlih prsah up budi.

Žive naj vsi narodi
ki hrepene dočakat' dan,
da koder sonce hodi,
prepir iz sveta bo pregnan,

da rojak
prost bo vsak,
ne vrag, le sosed bo mejak!

OJ LEPO JE RES NA DEŽELI

(Ljudska)

Oj, lepo je res na deželi,
kjer hiš'ca na samem stoji.

Okol' so pa traunči zeleni,
to mene najbolj veseli.

Vsak kmetič 'ma svoje veselje
če pridno, pošteno živi.

Čez dan si zažvižga, za poje,
zvečer pa prav sladko zaspi.

SIVA POT (Take me home country roads)

(John Denverin, Aleksander Mežek)

Skoraj raj si, ti Gorenjska,
sive gore in zelene reke.
Tu življenje skriva svoj zaklad,
stara si kot sonce, mlajša kot pomlad.

Siva pot, vodi me, kamor hoče srce,
na Gorenjsko, kjer gore so,
vodi me, siva pot.

Le spomini še živijo,
zemlja stara, trda, neizprosna.
Rdeča roža v tvojih je laseh,
nežna mesečina, solza v očeh.

Siva pot, ...

Ko vstaja jutro, slišim klice iz daljave,
radio spominja me na dom tam nekje.
in ko se vozim po betonskih magistralah
mislim nate le, nate le.

Siva pot,

SLOVENSKEGA NARODA SIN

(Tomaž Domicelj)

Na planini je živel, rad je stare pesmi pel
se življenja veselil, mnogo vinca je popil.

Ko je prvič šel v svet, si pripel rdeč je cvet,
ki ga z žuljavo roko mati dala je v slovo.

Oče zgubljal ni besed, bil je vaje tujce klet,
fantu dal je v spomin zeleneči rožmarin in dejal:

»Koder hodil boš z njim vedi, da si
le slovenskega naroda sin!«

Sam utiral si je pot, videl mnogo je zarot,
težko se premagoval, ker ubijati ni znal.

Večkrat jokal je na glas, čakal je vrnitve čas,
nič več ni le zmagoval in zato si je lagal
iz dneva v dan:

»Ni mi mar bolečin, z njimi živim
kot slovenskega naroda sin!«

ANOTHER BRICK IN THE WALL

(Roger Waters)

We don't need no education,
we don't need no tough control.
No dark sarcasm in the classroom,
Teachers leaving kids alone.

Hey, teachers leaving kids alone
All in all it's just another brick in the wall.
All in all it's just another brick in the wall.

V DOLINI TIHI

(Lojze Slak)

1. V dolini tihi je vasica mala,
v večernem mraku vse že sladko spava.
Le eno okno še odprto je,
na njem slonelo žalostno dekle.

2. Vse že spava, samo mesec sveti
tja na okno otožnemu dekletu
in jo sprašuje, zakaj, da še ne spi,
zakaj tak' grenke solze briše si.

3. Slavček pel je, pel je pesem svojo,
a jaz storila, sem ljubezen svojo.
Al' on odšel je, odšel je daleč proč,
zapel zavriskal je v tiho noč.

SLOVENIJA, OD KOD LEPOTE TVOJE

(Vilko in Slavko Avsenik)

Povsod, kjer mi seže pogled,
lepota zasanjana.
Kje najti še lepši je svet,
kje lepše je kot doma.

Se s hribov v daljave zazrem
prek gričev dolin gora
v daljavi še modro morje uzrem,
kje lepše je kot doma.

Slovenija, od kod lepote tvoje,
pozdravljamo te iz srca in srečni tu smo doma.
Slovenija, naj tebi pesem poje,
ne išči sreče drugod, kot le doma.

Povej še oblaček ti bel,
obhodil že ves si svet,
je lepša dežela še kje,
kot naša, kjer sem doma.

Je vetrič veselo zapel,
preletel je prek sveta,
in takih lepot ni našel nikjer,
kot tule, kjer sem doma.

Slovenija, odkod lepote tvoje,
pozdravljamo te iz srca in srečni tu smo doma!
Slovenija, naj tebi pesem poje,
ne išči sreče drugot kot le doma .

NE RECI NIKDAR

(Slapovi)

Bilo je v maju, ko sem ti prstan dal,
morda te takrat, premalo sem poznal.
A moje se srce zaljubilo je,
hotelo je imeti to dekcle.

Že dolga leta sedaj za nama so.
Vem, da bilo ti večkrat je hudo.
Le sreče ni bilo za naju dva,
premlada za ljubezen sva bila.

Priпев: Ne reci nikdar, da nisi ljubila me.
ne reci nikdar, da vse so le sanje bile.
Le to si želim, da z mano živela bi,
rad bi verjel, vsaj to naj ostane mi.

Ljubiti nekoga, je kot v pravljici
a pravljica, le v knjigi še živi.
Naj naju vila za vedno ponese tja,
saj prava je ljubezen tam doma.

Priпев: Ne reci nikdar

SIJAJ, SIJAJ SONČECE

(ljudska)

Sijaj, sijaj sončece, oj, sonce rumeno!
Kako bom s'jalo sonce sem vedno žalostno.

Sonce zgodaj gori gre, dekleta jokajo
bi rade še ležale, pa vstati morajo.

Sonce pozno doli gre, pastirci tarnajo,
domov bi radi gnali, pa črede nimajo.

BELA SNEŽINKA

(Mario Kuhnel)

Ko sem te vprašal: "Me ljubiš",
si mi zmajala z glavo
rekla mi nisi besede, čakal zaman sem to.

Sivi oblaki na nebu, jasno nebo so zastrli,
bela snežinka, ki pada, glej prvi sneg.

Sneg je, glej zunaj sneg je,
morda se spomniš, še enkrat na me.

Bela snežinka, ki pada
spominja me nate in na vse tiste dni, noči.

LISTI ŠUMIJO

(Ijudska)

Listi šumijo vprašani smo mi,
cveki letijo in jočemo se mi.

Petkica draga po tebi hrepenim,
kličem, te vabim le tebe si želim.

Učitelji kruti petke ne dajo,
sami jo zase imeti hočejo.

Jaz pa ne maram petka sem al tja,
glavno da zlezem, čeprav je dvojčica.

Kaj bodo rekli mamica moja,
če bom zadosten ojej, ojej, oja.

Šiba bo pela, plesal bom pa jaz,
očka bo zraven, igrali bomo bas.

LIPA

(Davorin Jenko, bes. Miroslav Vilhar)

*Lipa zelenela je
tam v dišečem gaju,
s cvetjem me posipala,
d'jal sem, da sem v raju.*

*Veje rastezavala
k' nebu je visoko,
meni pa je do srca
segala globoko.*

*Ptičice je lipica
v senčico vabila,
kadar ležal sem pod njo,
me je ohladila.*

*Zdaj pa nam je revica
skoraj ovenela,
cvetje listje rumeno
zima je vzela.*

*Spavaj, draga lipica!
Večno ne boš spala,
nova pomlad zelena
novi cvet pognala.*

*Zopet bodo ptičice,
ptičice vesele
pesmi nam prepevale
pesmi žvrgolele.*

REGIMENT

(ljudska)

Regiment po cesti gre,
pa moj fantič zraven je,
pa moj fantič se izmed vseh spozna,
zelen, zelen, zelen pušeljc ima.

Dala mu je belega,
iz srca veselega,
pa le naj ga ima, pa le naj ga ima,
saj mu ga je dala ljubica.

Dala mu je plavega,
iz srca ta pravega,
pa le naj ga ima, pa le naj ga ima,
saj mu ga je dala ljubica.

Dala mu je rdečega,
iz srca gorečega,
pa le naj ga ima, pa le naj ga ima,
saj mu ga je dala ljubica.

KEKČEVA PESEM

(Kaj mi poje ptičica)

(Fran Milčinski-Ježek)

Kaj mi poje ptičica, ptičica sinička?
Dobra volja je najbolja, to si piši za uho!
Mile jere, kisle cmere, z nami vštric ne pojdejo.

Kaj odmeva mi korak, ko po stezi stopam?
Dobra volja je najbolja, bodi dan na dan vesel!
Smej se, vriskaj, pesmi piskaj, pa lahko
boš srečo ujel.

Kaj mi potok žubori, ko po kamnih skače?

Dobra volja je najbolja!
Na vsej širni zemlji tej,
lica rdeča, smeh in sreča,
to zaklad je hej, juhej!

KEKČEVA PESEM

(Vinko Vodopivec)

Kdor vesele pesmi poje
gre po svetu lahkih nog,
če mu kdo nastavi zanko,
ga užene v kozji rog.

Jaz pa pojdem in zasejem
dobro voljo pri ljudeh.
V eni roki nosim sonce,
v drugi roki zlati smeh.

Bistri potok, hitri veter,
bele zvezde vrh gora,
gredo z mano tja do konca
tega širnega sveta.

Jaz pa pojdem in zasejem
dobro voljo pri ljudeh.
V eni roki nosim sonce,
v drugi roki zlati smeh.

JAZ PA POJDEM NA GORENJSKO

(ljudska)

Jaz pa pojdem na Gorenjsko,
tja na gornje Štajersko.

Nihče drug ne pojde z mano
kakor drobna ptičica.

S kljunčkom mi bo pot kazala,
s perjem senco delala.

Pesmice bo prepevala,
kratek čas mi delala.

Mal' počakaj, mal' ponehaj,
da se vreme sprevedri.
Vreme se je sprevedrilo,
zdaj pa moram rajžati.

Ti boš pa doma ostala,
milo se boš jokala.

ČUK SE JE OŽENIL

(ljudska)

Čuk se je oženil, tralala,
sova ga je vzela, hopsasa!

Čuk sedi na veji, tralala,
sova na vereji, hopsasa!

Sova čuku miga, tralala,
dajva se, vzemiva, hopsasa!

Čuk pa sovo vpraša, tralala,
kol'ko dota znaša, hopsasa!

Eno bučo vina, tralala,
en'ga petelina, hopsasa!

Vino bova spila, tralala,
bučo pa razbila, hopsasa!

AL' ME BOŠ KAJ RADA IMELA

(ljudska)

Al' me boš kaj rada imela,
ko bom nosil suknjo belo,
sabljico pripasano,
puškico nabasano?

Jaz bi te že rada imela,
če bi te sirota smela,
pa mi mam'ca branijo,
ker imaš premajhno kajžico.

Kajžica res ni velika,
sem pa fantič, kot se šika.
Čez en mesec al' pa dva,
se boš za mano jokala.

Jaz se že ne bom jokala,
rajši si bom druž'ga zbrala,
tac'ga k' 'ma zadost' blaga,
hišico na štuka dva.

Tak k' ima visoke hiše,
tak pa tebe ne poišče,
tak k' ima zadost blaga,
tak pa tebe ne pozna.

TER'ZINKA ZGODAJ VSTALA

(ljudska)

Ter'zinka, Ter'zinka,
Ter'znka zgodaj vstala,
svoj'ga ljub'ga čakala.

Po ganku, po ganku
po ganku je hodila,
svoj'ga ljub'ga čakala.

Na ravfenk, na ravfenk,
na ravfenk se je vsedla,
svoj'ga ljub'ga čakala.

Vso črno, vso črno,
vso črno rit je imela,
na svoj'ga ljub'ga čakala.

MOJE DEKLE JE ŠE MLADO

(ljudska)

Moje dekle je še mlado, ja, ja,
staro komaj šestnajst let.

Še štir' leta jo bom čakal, ja, ja,
da bo stara dvajset let.

Cela žlahta mi jo brani, ja, ja,
ker je revnega stanu.

Naj bo revna al' bogata, ja, ja,
moja je in moja bo.

EN HRIBČEK BOM KUPIL

(ljudska)

En hribček bom kupil, bom trte sadil.
Prijatlje bom vabil, še sam ga bom pil.

Sladko vince piti, to me veseli,
dobre volje biti svoje žive dni,

svoje žive dni brez vseh skrbi,
to me srčno veseli.

Tam gori za hramom en trsek stoji,
je z grozdom obložen, da komaj drži.

Sladko vince piti...

Že čriček prepeva,
ne more več spat,
v trgatev veleva,
spet pojdemo brat.

Sladko vince piti...

Konjički škrebljajo,
ker vozjo težko,
ker vince peljajo,
k' je močno sladko.

Sladko vince piti...

Prelepo rumeno kak čisto zlato,
le pijmo pošteno to žlahtno blago!

Sladko vince piti...

JAZ PA SEM SI NEKAJ ZMISLIL

(ljudska)

Jaz pa sem si nekaj zmisлил
in naredil bom ta špas,
in naredil, in naredil,
in naredil bom ta špas.

Drev, ko bodo mam'ca spali,
jaz pa pojdem ljub'ci v vas,

jaz pa pojdem, jaz pa pojdem,
jaz pa pojdem ljub'ci v vas.

Prav narahlo bom potrkal,
da se mam'ca ne zbude,
da se mam'ca, da se mam'ca,
da se mam'ca ne zbude.

OD VIŠINE SE ZVRTI

(Vlado Kreslin)

Nikdar več, oh saj ne more biti res
Nikdar več, oh saj ne more biti res,
krila so se mi stopila od strahu,
nikoli več ne poletim na njih
in nikdar ne izvem, da so samo papir,
zmaji, ki že tolko let visijo nad menoj.

Saj že mama govorila je,
da z višine se ne vidi vse,
da nikdar ne izveš, da so samo papir,
smehljaji, ki že tolko let smeji se s teboj.

Od višine se zvrtil, skrij me v svojo dlan,
svojo mehko dlan, svojo toplo dlan.
Vzemi me na svojo stran, skrij me v svojo dlan,
lahko mi vrneš karto še nocoj,
hočem le, da me vidijo s teboj.

SIVA KUČMA

Siva kučma, bela brada,
topel kožuh, zvrhan koš.

Joj, že prišel je med nas

stari, dobri dedek Mráz.

Rdeče žoge, knjige, zvezke,
punčke, sanke in še kaj.

Joj, že prišel je med nas
stari, dobri dedek mraz.

LILI MARLEN

(prir. Vlado Kreslin)

Tamkaj pred kasarno poleg glavnih vrat,
stala je lanterna, ki je tam še od takrat.
Pod njeno žolto tam lučjo,
prijel te bom, spet za roko
kot že, Lili Marlen, kot že, Lili Marlen.

Tam je majhen svet samo za naju dva,
kjer se tvoja senca z mojo poigra.
In vsi ljudje naj vidijo,
da to je najino slovo,
s teboj, Lili Marlen.

Tvoj korak samotno odmeva v temo
mojega že dolgo ni več pod lučjo.
In ko bo svet temo pregnal,
le kdo bo pod laterno stal,
s teboj, Lili Marlen
s teboj, Lili Marlen.

V vetru nad grobovi, ki hlipa za vse nas,
sliši se kot v sanjah tvoj ljubeči glas.
In ko bo svet meglo pregnal,
bom spet tam pod laterno stal,
s teboj, Lili Marlen
s teboj, Lili Marlen.

PRELEPI MLAD VRTNAR JE BIL

(ljudska)

Prelepi mlad vrtnar je bil,
Je v vrtu rožice sadil,
Je pridno delal, bil vesel,
Še si je takšno pesem pel.

»Najlepšo rožico bom zbral,
Bom svoji ljubici njo dal.
Čeravno zdaj sem reven kmet,
Enkrat pa bodem knezov zet.«

Pri oknu stal je gospodar,
Je slišal kaj je pel vrtnar,
Po udih tresel ga je mraz,
Od jeze bil mu bled obraz.

»Le semkaj, semkaj, moj vrtnar!«
Tako je klical gospodar.
»Dozdaj si bil vrtnar ti moj,
Oj dans pa greš na lov z menoj.

Le vzemi puško risano,
Pa pojdi z manoj na goro,
Da ustreliva tam volka,
Ki trga mlada jagnjeta.«

Ko prideta na vrh gore,
vstrelil ga trikrat je v srce,
mrtvega vrgel je v vodo,
ki tekla tam je pod goro.

ZLATA ROŽA

(Giovanni Battista Pergolesi)

Tam nekje je zlata roža,
pa ne vem še kje cvete,
sred poljan jo veter boža
pa ne znam poti do nje.

Pa bom ptičico poprosil
naj pred mano poleti....
pa bo veter ptičko nosil,
tja, kjer roža se zlati.

KAPLJICA VESELJA

(Johann Sebastian Bach)

Če kaplja rose jutranje oblizne ti nogo,
veselje koj po žilah gre od srca in v oko.
In že se loti bistrih glav častitljiva modrost.
čemu bi človek bil cmerav? Vesela je mladost.

Če žarek sonca ranega utrne se z neba,
na dnu srca zaspanega prijazno požgečka.
In kot poredna ptičica iz srca skoči smeh,
ožari mlada ličeca, ugnezdi se v očeh.

PO JEZERU

(Miroslav Vilhar)

Po jezeru bliz' Triglava
čolnič plava sem ter tja.
V čolnu glasno se prepeva,
da odmeva od gora.

Mile ptice po dolinah

in planinah se bude,
ker so čule pesem mojo,
vsaka svojo žvrgole.

Ribam srca vsem igrajo,
da skakljajo nad vodo;
še valovi šepetajo
in šumljajo med sabo.

Tukaj slava vence vije,
srce bije nam gorko.
Čujte, gore in bregovi,
da sinovi slave smo!

TISOČ ISKRIC SMO PRIŽGALI *(Angleška božična)*

Tisoč iskric smo prižgali,
fa la la la la la la la la,
da bi zlo s sveta pregnali.
fa la la la la la la la la.
Njihov plamen naj odseva,
fa la la la la la la la la,
in dobrota vse preveva,
fa la la la la la la la la.

Tisoče daril smo zbrali,
fa la la la la la la la la,
da bi vse obdarovali.
fa la la la la la la la la.
Vsa gorja naj se zgubijo,
fa la la la la la la la la,
temne misli razbežijo.
la la la la la la la la.

Tisoč pesmi smo zapeli,
fa la la la la la la la la,

z mislijo ves svet objeli.
fa la la la la la la la la.
Bog naj vedno nam pomaga,
fa la la la la la la la la,
da ljubezen vse premaga,
fa la la la la la la la la.

ČEZ GORO POMLAD HITI *(Johann Sebastian Bach)*

Čez goro pomlad hiti,
z rožno kito se krasi.
Zdaj je čas za ljubkovanje,
zdaj cveto dekliške sanje.
Drobni slavec vse noči
o ljubezni žvrgoli.

Le veselo v jasne dni,
da pomlad se ne skazi.
Naj mladost se s soncem brati,
naj zvenijo smehi zlati.
Ko bo sneg zamel gore,
spet postara se srce.

BERI, BERI ROŽMARIN ZELEN *(ljudska)*

Beri, beri,
rožmarin zeleni,
beri, beri, Micika,
rožmarin zeleni.

Jest bi brala,
komu bi ga dal?
Lepim fantom, lepim fantom,
bi ga rada dala.

Lepi fantje
so sami zapravljalci,
kar imajo, kar imajo
vse za vince dajo.

EN, TEN, TENERA

(Jakob Jež)

»En ten tenera,
bum čin kalvara,
kalvarina bundačina,
bundačina kalvara,
kalvarina bundačina,
bundačina kalvara.

Ekate pekate cukate me,
fibe fabe domine,
ektum pektum kufr štuc,
kvinte kvante fingo puc.

»En ten tenera,
bum čin kalvara,
kalvarina bundačina,
bundačina kalvara,
kalvarina bundačina,
bundačina kalvara.

...fingo puc«

LJUBCA MOJA

(Ijudska)

Ljub'ca moja, oj kod si snoč' hodila,
da te ni b'lo tak' dolgo domov?

Fantič ti moj, po vrtu sem hodila,
zato me ni b'lo tak' dolgo domov.

Ljub'ca moja, oj kaj si tam storila,
da te ni b'lo tak' dolgo domov?

Fantič ti moj, sem pušeljc ti nar'dila,
zato me ni b'lo tak' dolgo domov.

VEM DA DANES BO SREČEN DAN

(Tomaž Domicelj)

Vem da danes bo srečen dan,
to sem začutil že zjutraj,
zagotovo danes bo srečen dan,
tudi to se zgodi.

Kaj če ladja bo rešila brodolomca
in dež bo padal tam,
kjer suša traja že vrsto let.

Vem da danes ...

Morda se genij bo res nekje rodil
in vojna se bo končala tam,
kjer si vsi žele.

Vem da danes bo srečen dan,
to sem začutil že zjutraj,
upam pa da bo srečen dan,
prav za vse ljudi. 2x

TVOJE JUTRO

(Vlado Kreslin)

Nočne sence se poslavljajo v dan
v megli nad vodo star mlin,
poslednje sanje se umikajo stran
nazaj v lepši spomin.

Prvi žvižg se zareže v zrak
in žarek se zarosi
nad strehe mesta, v glave,
srce in kleti
še en nov dan se budi.

Novo jutro, nov dan!

Včasih, redkokdaj
se fino ti zdi,
da si živ,
da te nič ne boli,
da je najlepši žarek,
ki tebe zbudi,
ko si ga odgrneš z oči.

To je tvoje jutro, tvoj dan!

ČEBELAR

(Lojze Slak)

V mojem srcu je nemir
na jesenski ta večer,
tiho stopim sam čez prag,
grem v moj stari čebelnjak.

Kako lepo mi zašumijo,

kako lepo mi zadišijo,
a v srcu mi spomin
na mlade dni budijo.
Čebelice, čebelice,
saj moje ste prijateljice,
pozabi vas nikdar
ta stari čebelar.

V mojem srcu je nemir
na jesenski ta večer,
čriček pesem je odpel,
a meni spomine čas je vzel.